

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-689/20
Дана: 05.11.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Мирјане Војиновић и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са Горданом Јовашевић, записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, у вези члана 61 Кривичног законика и продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, у вези члана 61 Кривичног законика и окривљеног ББ, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, као помагач, у вези члана 35 Кривичног законика и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Златомира Колаковића из Краљева, изјављеној против пресуде Основног суда у Краљеву 38К бр. 123/20 од 09.09.2020. године, у седници већа одржаној, сходно одредби члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку, дана 05.11.2020. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Краљеву 38К бр. 123/20 од 09.09.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.
Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 38К бр. 123/20 од 09.09.2020. године, окривљени АА, изреком под I, оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом, оштећени ВВ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, а окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то, у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Краљеву, новчани износ од 47.800,00 динара, у корист буџетских средстава суда, новчани износ од 56.955,00 динара, као и на име судског паушала новчани износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Изреком наведене пресуде под II, окривљени АА је, на основу одредбе члана 423 тачка 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), ослобођен од оптужбе да би

радњама ближе описаним, у овом делу изреке побијане пресуде, извршио продужено кривично дело злоупотреба поверења из члана 216 став 2 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), у вези члана 61 КЗ.

Истом пресудом изреком под III, према окривљеном ББ, на основу одредбе члана 422 став 1 тачка 3 ЗКП, одбијена је оптужба да би радњама ближе описаним у овом делу изреке побијане пресуде, извршио кривично дело злоупотреба поверења из члана 216 став 2 у вези става 1 КЗ, као помагач, у вези члана 35 КЗ и кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Златомир Колаковић, из свих законом предвиђених основа за изјављивање жалбе, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, или да побијану пресуду укине, отвори претрес и изведе све предложене доказе, а затим донесе пресуду којом се окривљени АА ослобађа од оптужбе да је извршио предметно кривично дело. У жалби је истакао захтев да он и окривљени буду обавештени о седници већа пред другостепеним судом.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је, поднеском Ктж-719/2020 од 26.10.2020. године, предложио да се жалба браниоца окривљеног АА одбије као неоснована, а побијана пресуда потврди.

Апелациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао окривљеног и његовог браниоца, обзиром да није нашао да би њихово присуство, у смислу одредбе члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку (ЗКП), било корисно за разјашњење ове кривичноправне ствари, имајући у виду да је окривљеном изречена условна осуда за кривично дело поводом кога се води скраћени поступак, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је након оцене навода и предлога из жалбе, имајући у виду и мишљење Апелационог јавног тужиоца из напред наведеног писаног поднеска, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, првостепена пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП и члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, истицањем да, обзиром да у изреку побијане пресуде није унета радња потписивања налога за пренос, то је иста неразумљива и да првостепени суд о тој одлучној чињеници није дао разлоге, када је нашао да се у радњи окривљеног стичу битна обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и противречни, та да се услед тога не може испитати законитост и правилност побијане пресуде.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, другостепени суд налази да је изрека побијане пресуде разумљива, да су у образложењу пресуде наведени јасни и непротивречни разлози о свим чињеницама које су предмет

доказивања, из којих се поуздано закључује како је окривљени АА, извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог, тако да првостепена пресуда не садржи напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се жалбом неосновано указује.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а тиме и због повреде кривичног закона, жалбом браниоца окривљеног наводи се да првостепени суд није дао разлоге о томе да ли и зашто сматра да је окривљени, као власник књиговодствене агенције, службено лице, указујући жалбом да је исти предузетник и власник агенције, у ком смислу се, позивањем на одредбу члана 112 став 5 КЗ, оспорава улога окривљеног као одговорног лица, а самим тим и правна квалификација предметног кривичног дела по члану 357 став 3 у вези става 1 КЗ. Даље се жалбом браниоца окривљеног истиче да у чињеничном опису радње окривљеног АА, нема радње потписивања налога за пренос средстава, већ само радње стављања печата и потпис залогодавца, у ком смислу се оспорава и налаз и мишљење вештака графолога из кога, према наводима жалбе, није утврђено да ли је окривљени АА скриптор потписа на налогу за пренос.

Овакве жалбене наводе браниоца окривљеног, другостепени суд оцењује, као неосноване.

Правилно је првостепени суд на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно својој обавези прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП, у образложењу побијане пресуде и сходно одредби члана 428 став 8 ЗКП, одређено и потпуно изнео чињенице које је утврдио у кривичном поступку (члан 83 ЗКП) и из којих разлога их узима као доказане или недоказане и којим разлозима се руководио приликом решавања правних питања, па је правилно нашао да је окривљени АА, дана 16.12.2010. године, направио лажну исправу и исту употребио као праву, на тај начин што је као власник и одговорно лице књиговодствене агенције „Микса“ Краљево, а након закљученог уговора о вршењу књиговодствених услуга са оштећеним ВВ, власником ЗТР „Johana S Gagi“, који му је том приликом предао печат своје радње, сачинио налог за пренос средстава у који је унео неистините податке, да се са рачуна ЗТР „Johana S Gagi“, по основу позајмице врши пренос новчаних средстава на рачун агенције за вођење књига „Микса“, па је, након што је предузео радње ближе описане у изреци побијане пресуде, на месту печат и потпис налогодавца, оверио печатом ЗТР „Johana S Gagi“, а затим је налог употребио као истинит, тако што га је поднео на реализацију службенику „Прокредит банке“ АД Краљево, који налог је реализован и извршен је пренос новчаних средстава са рачуна ЗТР „Johana S Gagi“, на рачун његове агенције за вођење књига „Микса“ Краљево, на који начин је извршио кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ.

Наиме, кривично дело фалсификовање службене исправе постоји када одговорно лице у предузећу, установи или другом субјекту у службену исправу, књигу или спис унесе неистините податке или не унесе важан податак или својим потписом односно службеним печатом овери службену исправу, књигу или спис са неистинитом садржином или који својим потписом односно службеним печатом омогући прављење службене исправе, књиге или списка са неистинитом садржином. По оцени другостепеног суда, неосновано се жалбом браниоца окривљеног оспорава статус

окривљеног као одговорног лица, обзиром да је првостепени суд дао јасне и довољне разлоге на страни тридесет три образложења побијане пресуде, за закључак да је окривљени АА, као одговорно лице у агенцији која је привредни субјект, сачињавањем налога за пренос средстава и уношењем неистинитих података да се са рачуна ЗТР „Johana S Gagi“, по основу позајмице врши пренос новчаних средстава на рачун агенције чији је он власник, а затим употребом тог налога као истинитог, подношењем истог на реализацију банци, чиме је извршен пренос новчаних средстава, извршио кривично дело фалсификовање службене исправе, обзиром да и по оцени другостепеног суда, овако сачињен (а затим и употребљен као истинит) налог за пренос има значај исправе која је подобна да служи као доказ чињеница које имају значај за правне односе.

Предмет радње кривичног дела фалсификовање службене исправе је службена исправа, службена књига или службени спис. У вези са тим, правилно је првостепени суд нашао да налог за исплату новчаних средстава није јавна исправа, о чему је дао јасне и аргументоване разлоге на страни тридесет три образложења побијане пресуде, будући да и по оцени другостепеног суда, предметни налог за пренос новчаних средстава служи као доказ и релевантна чињеница у правном саобраћају, обзиром да су на основу њега пренета новчана средства на рачун окривљеног и иста је окривљени подигао са свог рачуна.

Супротно наводима из жалбе браниоца окривљеног, појам службене исправе није идентичан са појмом јавне исправе, већ је шири, па се службеним исправама осим јавних сматрају и оне исправе које у вршењу службене дужности издаје службено или одговорно лице предузећу, установи или другом субјекту, а којима се потврђују неке правно релевантне чињенице, у ком смислу је у свему као правилан прихваћен закључак првостепеног суда да налог за пренос новчаних средстава којим су пренета новчана средства, не представља јавну већ службену исправу која служи у привредном пословању и да првостепени суд, оглашавајући окривљеног АА кривим за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, а не за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, није прекорачио оптужбу, будући да сходно одредби члана 420 став 2 ЗКП, није везан за предлог јавног тужиоца из оптужбе у погледу правне квалификације кривичног дела.

По оцени другостепеног суда, из изреке побијане пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, а за које је окривљени АА и оглашен кривим, а не законска обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 1 КЗ, на коју правну квалификацију се указује жалбом браниоца окривљеног.

Неосновано се жалом браниоца окривљеног, истиче да је било потребно да се у поновљеном поступку, на главном претресу, испита вештак графолог на околност да ли је окривљени АА скриптор потписа на налогу за пренос, те да је одбијање оваквог предлога одбране, за последицу имало непотпуно утврђено чињенично стање. Наиме, увидом у налаз и мишљење вештака графолога Јелић Драгане од 05.09.2012. године, утврђено је да је предмет вештачења био потпис налога за пренос ЗТР “Johana S Gagi” на износ од 380.000,00 динара од 16.12.2010. године, да је вештачењем требало утврдити да ли је потпис, који гласи на име ВВ, а налази се на спорном налогу, аутентичан потпис лица на чије име гласи или не, па је мишљење

вештака, да спорни потпис, који гласи на име ВВ, није аутентичан потпис лица на чије име гласи, да истовремено није могуће идентификовати скриптора који је фалсификовао ове потписе, обзиром да се ради о лимитираним потписима и да техничким путем није могуће идентификовати лице које је фалсификовало ове потписе. Обзиром да из поменутог налаза и мишљења неспорно произилази да оштећени ВВ није потписао налог за пренос од 16.12.2010. године, односно да је његов потпис фалсификован, то се супротним жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводи у питање закључак првостепеног суда да је окривљени АА, као власник и одговорно лице књиговодствене агенције “Микса” Краљево, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, најпре сачинио налог за пренос у који је унео неистините податке, а затим исти употребио као истинит и тиме, у својим радњама остварио битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

Правилно првостепени суд, ценећи исказ оштећеног ВВ (из кога је између осталог утврђено да је дана 16.09.2015. године ангажовао књиговодствену агенцију чији је власник окривљени АА, а за своју радњу за пружање књиговодствених услуга наведеној агенцији у почетку плаћао 5.000,00 динара месечно, а да је уплату тог новца вршио преко своје радње и то на рачун његове књиговодствене агенције, да је повремено одлазио у књиговодствену агенцију „Микса“ када је носио рачуне, да је потписивао налоге када су већ унапред били попуњени и да никада није бланко налог потписао, а посебно не налог за исплату, да никада није било ком физичком лицу налогом пренео новац, па ни окривљеном АА, да никада није потписао уговор о позајмици, да је на главном претресу први пут видео уговор о зајму на износ од 300.000,00 динара, да је сарадњу са наведеном књиговодственом агенцијом раскинуо у јесен 2011. године када је утврдио да је скинут новац са рачуна његове радње) и доводећи га у везу са осталим правилно изведеним и оцењеним доказима (исказима испитаних сведока и писаним доказима), није прихватио одбрану окривљеног АА (да исти није приметио да је на његов рачун уплаћен новац у износу од 380.000,00 динара, али да истовремено није оспорио да је дана 16.12.2010. године са свог рачуна подигао новац у износу од 358.000,00 динара и још 18.000,00 динара, да је потписао оба налога за исплату од 16.12.2010. године и да је новац задржао без обзира што му није познат основ исплате), за шта је дао јасне и образложене разлоге на страни тридесет побијане пресуде, а које у свему као правилне прехвата и другостепени суд.

Апелациони суд је и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног, а који се конкретно односе на повреду кривичног закона и утврђено чињенично стање, оценио као неосноване, обзиром да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено како у погледу чињеница, које чине објективно обележје предметног кривичног дела, тако и оних који се тичу кривице окривљеног АА, а квалификацијом радњи окривљеног по члану 357 став 3 у вези става 1 КЗ, првостепени суд је правилно применио кривични закон, па су и супротни жалбени наводи браниоца, којима се кроз оспоравање правне квалификације предметног кривичног дела, указује на повреду кривичног закона, оцењени неоснованим.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији – условној осуди, поводом жалбе браница окривљеног, сходно одредби члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, другостепени суд налази да је побијана пресуда и у том делу правилна.

Наиме, правилно је првостепени суд приликом одмеравања кривичне санкције окривљеном имао у виду све околности од значаја за одмеравање кривичне

санкције, сходно одредби члана 54 КЗ, па је правилно, као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио његове личне и породичне прилике, чињеницу да је лошег здравственог стања и да раније није осуђиван и у одсуству отежавајућих околности, истом изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се казна затвора неће извршити ако окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, имајући при том у виду тежину извршеног кривичног дела и степен кривице окривљеног.

И по налажењу другостепеног суда, изреченом условном осудом, може се остварити сврха мера упозорења прописана одредбом члана 64 став 2 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, другостепени суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Гордана Јовашевић,с.р.

Председник већа –судија
Марина Илић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић